

VÅLERENGA HISTORIELAG

Et organ for
Vålerenga Historielag

*Mer gammelt
enn nytt*

Årgang 10 nr. 1

- 2007

Noen gamle minner fra Totengata som illustrasjon til Liv Hellsaas fortelling i bladet vårt.

Husk vårt medlemsmøte 23. april 2007 kl. 19.00.

Sted: Seniorsenterets lokaler i Hedmarkgata.

Vi ønsker alle våre medlemmer en riktig god påske.

**Gratulerer med dagen!
Vi er 15 år!**

Even Haugseth

Denne våre, nærmere bestemt 1. april, har historielaget vårt jubileum. Tenk vi har holdt på siden i 1992 og er blitt 15 år. Og dette er ingen aprilspøk heller. Takket være mange interesserte og aktive medlemmer, har vi et høyt aktivitetsnivå. Vi er da også stolte av det vi har fått til på disse årene. Dette skal vi markere på medlemsmøtet den 23. april, så møt opp da.

Undertegnede er også stolt av en annen ting, så da må jeg jo fortelle det her til dere: Jeg har for første gang vært på hockeykamp på Jordal Amfi. Ettersom ishockey ikke akkurat er min favorittidrett, lot jeg meg ikke overtale med en gang. Etter kampen vil jeg innrømme at det var utrolig spennende og selvfølgelig gøy at Vålerenga vant "bøtter" i år også. Så til alle som ikke har vært på "Amfi'n" og opplevd dette, sier jeg: *Gå dit ved neste anledning!* Dette gjør godt for alle med hjertet på Vålerenga.

Ellers har det skjedd andre fine ting i laget vårt i det nye året også: Vi har fått nye nettsider. Et av medlemmene våre, Laila Normann Christiansen, har tatt på seg å utvikle og ajourholde disse. Det er vi selvfølgelig veldig glade for, for dette har vært en forsømt jobb hos oss i flere år. Mange husker sikkert at Laila satt i styret vårt tidligere. Til alle som enda ikke har vært inne og kikket, gled dere, for dette blir noe helt annet enn vi har hatt tidligere. Her kan du vandre gatelangs på Vålerenga og se på bilder og lese historie om hus og folk. I gjesteboka kan du spørre om ting, eller fortelle noe du vil dele med andre. Har du slekt fra Vålerenga, kan du få tips om hvordan du kan finne flere opplysninger om dem i offentlige kilder. Foruten alt dette, kan du finne ut når vi har arrangementer framover og annen informasjon som er verdt å vite om laget vårt. Har du tilgang til Internett, ta en titt på: www.valerenga.org

Og det kommer mer framover, så følg med.

Styret ønsker dere alle riktig god påske og vel møtt framover.

Blått skilt på Sotahjørnet!

I regi av VIF aldermannsliga og i samarbeide med Vålerenga historielag, skal det avdukes et såkalt blått skilt på Sotahjørnet.

Dette skal skje lørdag 5.mai kl 16.00.

Det er ikke opplagt å bli tildelt et slikt skilt og det har tatt tid å få dette igjennom. Skiltet gir uttrykk for et historisk sted i byen vår. Fra før har vi to skilt på Vålerenga. Ett på Galgeberg og ett på Vålerenga prestegård.

Alle medlemmer oppfordres til å møte fram. Det blir musikk og taler.

Foto av Sotahjørnet. Bildet er tatt i begynnelsen av 1950-tallet av Aftenposten

Dette flotte bildet i farger er laget av Fred Ruud og skal loddes ut på et av våre medlemsmøter

MEDLEMSMØTE 12. FEBRUAR 2007.

Björg Staal

I underetasjen på Vålerenga skole lå bespisningen. Bildet er fra begynnelsen av 1950-åra. Kjært barn har mange navn og vi kalte det "eter'n".

mat. Han mente også at frokosten var det viktigste måltidet på dagen, middag fikk som regel barna hjemme. På samme tid ble det også lansert en reform for et godt nasjonalt kosthold. I åra som fulgte ble nødvendigheten av å endre de gamle spisevanene understreket. Det begynte å skje ting - i 1931 ble skolefrokost innført i enkelte skoler, men det var først i 1935 at

Knekkebrød, skonrok, melk og frukt – "Oslofrokosten" – var emnet på årets første medlemsmøte. Inger Johanne Lyngø, 1. konservator ved Ås Landbruksmuseum, med kosthold som spesialinteresse, var kveldens foredragsholder. Hun holdt et interessant og detaljert foredrag om kunnskapen om et næringsrikt og sunt kosthold.

På 1800-tallet var det stor fattigdom og matstellet ble deretter – ensidig og mangelfullt. Det gikk i første rekke utover barna. I Kristiania ville kommunen gjøre noe med dette og i 1895 innførte de tilbudet om et varmt middagsmåltid i skoletiden. Tilbudet var for alle, men barn fra vanskeligstilte familier fikk spise gratis, de øvrige måtte betale. Et middagsmåltid var nok bra, men etter hvert ble andre momenter ført inn i debatten om betydningen av et riktig kosthold, blant annet ble vitaminer, frukt og grønnsaker viktige elementer.

I 1920-30 åra gikk Carl Schiøtz, skoleoverlegen i Oslo, inn for at elevene skulle få mer næringsholdig

den ble obligatorisk i alle Oslo-skolene. Menyen var, som mange av møtedeltakerne husket godt, grovt knekkebrød og skonrok, brød og melk - og en frukt eller grønnsak til slutt.

Tiltaket med et sunt og riktig morgenmåltid spredte seg etter hvert til andre landsdeler og til andre land.

Visste du at det var svenskene som først kalte måltidet for OSLOFROKOSTEN? Ja, ja det kan vi vel alltid stå over, det var nå vi som sto for lanseringen.

Så var det kaffepause for de vel 70 frammøtte – ikke med skonroker og knekkebrød - men med nystekte vaffer.

Historielaget har fått et innrammet bilde med motiv fra Sotahjørnet av Fred Ruud, dette skal vi lodde ut blant medlemmene på et senere tidspunkt.

Da vårt lands første aftenhopprenn med kunstig belysning ble holdt i Kværnerdalen for 55 år siden

Fått av Petter Hartnes i Gamlebyen historielag.
Skrevet av Einar Øiseth til Foreningen Oslos blad
"Vår By" nr. 4 – April 1955

Aftenhopprenn med kunstig belysning er "nymotens greier", vil vel de fleste forfekte – men det er nok et tiltak som snart er 60 år gammelt. Altså skihistorie. Og hva mer er, det var Kristianiaguttene – nærmere bestemt bydelen Vålerengens gutter som var pionerene på området. Dette faktum er ikke meget kjent, og det kan derfor være ganske interessant å ta det opp i denne artikkel, da det er et litet interessant tidsbilde.

Omkring århundreskiftet fantes det en rekke gode skiløpere på østkanten av Oslo – eller Kristiania – og i dette området tar man da med Kværnerdistriktet hvor ganske mange av Vålerengens innvånere hadde sitt daglige virke på Kværner Brug. Interessen for skiløping og skihopping var i stadig vekst blant ungdommen, noe som avspeilet seg i en masse hopprenn og langrenn i de utallige bakker og skrenter ned mot Kværnerdalen. Omkring århundreskiftet fantes det her ingen bebyggelse å snakke om. Disse rennene var ren folkeforlystelse, og mang en aldersstegen vålerenggubbe kan fortelle mye morsomt fra den tiden.

Men noen riktige våghalser av datidens ungdom var ikke fornøyd med denne tingenes tilstand – de ønsket noe mer romantisk – og kom på ideen med skibakkebelysning. Å hoppe i mørke eller i måneskinn var slett ikke usedvanlig i de dager, akkurat som det er i våre. Men å holde et hopprenn med "kunstig belysning" bød på noe nytt, som kunne bli en stor attraksjon. Datidens fornøylesliv var jo ikke så variert som i dag, ei heller var det så rart med inntektene hos den alminnelige mann, så ethvert tiltak utenom det vanlige ville sikkert få en entusiastisk mottagelse.

En dag i desember 1899 da sneen falt i store mengder over hovedstaden, søkte Vålerengens Idrætsforening (en forløper til nåtidens forening av samme navn) inn en søknad til stasjonsbetjenten på Vålerengens politistasjon om å få avholde aftenhopprenn med kunstig belysning i Smidtbakkene og Store Himmelbakken. Det var de kjente skiløpere Harald Smidt, Jørgen Borg, Johan Ødegaard og Johan Aarnæs som sto bak søknaden. De satte som en betingelse i søknaden at Oslo Skiklub skulle interessere seg for saken.

Illustrasjonen er hentet fra Geir Kristiansens album.

Stasjonsbetjenten var meget skiminded, og ga straks sin tillatelse til rennene. I sin ungdom var den selvsamme mann en god friidrettsmann og vektløfter, så han forsto å verdsette god idrett. Men en betingelse satte dog stasjonsbetjenten for tillatelsen: Intet skirenn måtte forekomme etter kl. 10 om kvelden, da han ikke ønsket noen

forstyrrelse av befolkningens søvn!

Noen pengemidler ble skrappt sammen fra forskjellig hold – og den store sum av kr. 10,- var litt å sette i gang med. Pengene ble overrakt lysetender Petter Hovind mot at denne satte opp to gammeldagse tranlykter på stolper nederst ved foten av Himmelbakken, slik at unnarennet ble tilstrekkelig belyst. Videre plaserte Petter to andre på hver sin side av hoppet – som var en naturlig knause i terrenget. Og endelig ble det øverst i tilløpet reist en stolpe hvorfra alle veifarende kunne se at nu foregikk det noe i Himmelbakken.

Det er sikkert unødvendig å nevne at hoppernes prestasjoner tok seg meget romantisk ut i denne eventyrlige belysning, som sikkert var mer til hjelp for tilskuerne enn for hopperne. Vi skal ikke komme nærmere inn på denne side av saken.

Stasjonsbetjenten ”himself” var påpasselig tilstede for å kontrollere at alt gikk for seg som avtalt i høytidelige former. Ingen Vålerenggutt måtte være å finne på området etter kl. 10 aften – ikke minst av hensyn til de naboer som var gått tilsengs og grytidlig opp for enhver hederlig arbeidsmann.

Merkelig nok fikk de nevnte 5 lyktestoper stå i fred i 1899-1900 og 1901. Det var bare tranlyktene som ble bragt i sikkerhet. Det var nemlig ikke fritt for at ble begått litt hærverk av og til den gangen, spesielt når det utartet seg til krig mellom Ekeberg og Vålerengen!

I de nevnte årene gikk en rekke aftenskiirenn av stabelen og ikke så få tusen mennesker fant den største underholdning i hoppingen her. Det var nemlig uhyre luftige hopp som ble prestert – mens nedslag og unnarenn mer sjeldent avstedkom stående hopp. Trykket ble sikkert for stort i nedslaget. Vi har selv prøvet det i 1920-årene.

Men i 1902 var lyktestolpene borte. De var etter sigende fjernet av noen medlemmer av Østre Aker Skiløberforening, som samme vinter ble nektet adgang til Himmelbakken. Bakken disponertes

som nevnt av Oslo Skiklub og Vålerengens Idrætsforening i fellesskap. I Petter Hovinds lyktetenderprotokoll for 7. februar 1902 står det å lese: ”Opkom to skiløbere der avgav at tilhøre Østre Akers Skiløberforening, der samme aften hadde været ude i Himmelbakken etter det reglementerede klokkeslæt. Disse fordækte skiløbere havde næmligen røvet væk lygtestolpene der paa det fjærde aaret haver staaet der, og der altid ere anbetrod Oslo Skiklub og Vaalerengens Idrætsforening, og som nu af en eller anden grund ikke er der længer!”

Det fremgår av Hovinds beretning at han ikke er i særlig tvil om hvor stolpene har tatt veien. Men fra denne dag av er det slutt med aftenhopprennene i Himmelbakken – i hvert fall med kunstig belysning. Genistreken var sikkert av det faktum at østkantklubbene disponerte over en av de beste bakkene i byen og omegn, med en forståelig misunnelse fra andre klubber som var utelukket fra å ta del i løpene i bakken.

Men i mange år etterpå ble bakken brukt av østkantens skihoppere, som dog etter hvert forlot den til fordel for den mer tidsbetonte ”Luften” rett ved siden av ”Himmelbakken”. I dag kan ingen av bakkene brukes på grunn av bebyggelse. Som erstatning har Vålerengen I.F. i år bygget en bakke ved Nygaard med kunstig oppbygg. Her skal det også bli kunstig belysning – men sikkert adskillig mer forseggjort og effektiv enn tranlyktene man frydet seg over for 55 år siden.

... og slik ble bakken på Nygaard. Den sto oppe kun få år.

"Amerikabrev" fra Leif Kåre Christiansen og Thone Myhre.

Tekst og foto Thone og Leif Kåre.

I oktober reiste vi til USA for å besøke søsteren til Thone, Liv Myhre, i Weston, Connecticut. Liv er født i Strømsveien 11 på Vålerenga, men har vært bosatt i USA i snart tredve år.

Vi reiste den 2. oktober for å være der i to uker. Det ble en begivenhetsrik tur med bare fint vær og mange morsomme opplevelser.

Leif Kåre har slekt i USA på både mors- og farssiden, men hadde aldri møtt dem. Derfor så vi dette som en mulighet til å treffe dem.

Liv sa: "Si hvor dere vil, så kjører jeg". Det var jo et ønskeopplegg.

Første lørdagen gikk turen til Manhattan, New York, hvor Liv loset oss frem til Scandinavia House hvor vi hadde avtalt et møte med Marilyn Schan, en etterkommer av Alexander Ramberg som reiste til Amerika i 1894. Han var bror til Axel Ramberg som var bestyrer på Jordal Tegleverk.

Alexander Ramberg kom til Ellis Island på skipet "Virginia" den 19. oktober 1894. Han var da 22 år gammel. Skipet hadde ca. 830 passasjerer hvorav de aller fleste reiste på tredje klasse. Det var ingen fornøyelse den gangen, og det tok mer enn to måneder i sjøen. Ved ankomsten var det som regel opp til enhver å finne bosted og arbeid. Han giftet seg da han var førti år med Margaret på 20. De fikk døtrene Majorie, Dorothy og Florence. Han hadde forskjellige jobber. Da barnene var små jobbet han som snekker, og var med å bygge det berømte Coney Island boardwalk. Han var en fantastisk fisker, og det fortelles at han fikk fisk helt inne i Canarsie section i Brooklyn. Det var i dette området han bodde i siste del av livet. Han overlevde sin kone med seks måneder, og døde i slutten av 1940-årene.

Det var Marilyn datter av Florence vi skulle møte på Scandinavia House denne lørdagen i oktober 2006. Vi fant hverandre med en gang,

og det var som om vi skulle ha kjent hverandre bestandig. Etter å ha spist svenske kjøttbullar spaserte vi bort til Empire State Building for å ta heisen opp i 86. etasje. Det er ikke bare lett å komme så langt i en fei lenger. Etter 11. september katastrofen, er det lang kø på grunn av flere kontroller. Amerikanerne tar ingen sjanser på at noen av oss kunne bære våpen eller sprengstoff.

Etter en times tid, nådde vi toppen og kunne nyte en fantastisk utsikt over New York. Her tok vi mange bilder, og vi kan til og med se huset hvor Marilyn bor.

Etterpå gikk vi rundt i gatene og opplevde Manhattens nesten elektriske atmosfære. Marilyn som bor og arbeider der, trives veldig godt. Vi spurte om hun kunne gå ut alene om kvelden for eksempel. Hun sa at det var folk ute nesten hele døgnet, og butikkene var åpne.

Etter noen timer måtte vi si farvel for denne gang til Marilyn. Hun har en søster i Brooklyn, og vi holder nå jevnlig kontakt med begge over Internett.

Vi dro tilbake til Weston i Connecticut til nye opplevelser.

Leif Kåre utenfor Black Forest Backery

Etter noen dager foreslo Liv at vi kunne kjøre et par timer nordover i Connecticut til byen Canaan hvor hun og mannen har noen venner. Det ville vi gjerne for bakerfamilien Christiansen fra Vålerenga har etterkommer der. Det var Arvid Christiansen som hadde utvandret til Amerika for å starte et bakeri i Brooklyn. Hans sønn Ivan reiste senere til byen Canaan og startet bakeri der.

Hans sønn Scott fortsatte med "Christiansens Bakeri" der, men han solgte det for ca. ett år siden.

Vi fant bakeriet som nå heter "Black Forest Bakery & Cafe". Vi svingte opp, parkerte og fant oss et bord. Da vi fortalte at Leif Kåre var en slektning av Scott Christiansen, ble de svært interessert i oss. Vi fikk deilig mat og verdens beste kaker der. De fortalte at Scott nå driver et firma i samme område, men han var for ute på oppdrag, så vi kunne ikke treffe ham. Vi skulle jo besøke Livs venner også, og vi så oss rundt i den koseli-

Huset til Scott Christiansen

ge byen som forresten har et universitet. Et nydelig hus hadde norsk flagg på verandaen!

Etter besøket hos de gode vennene, kjørte vi veien om Scotts adresse. Vi stoppet der, og møtte sønnene til Scott, Steven (16) og Eric (12). De var alene hjemme, men var ivrige til å snakke med oss. Vi skrev en lapp med hilsen fra oss før turen gikk tilbake til Weston igjen.

Så Leif Kåre fikk møte slektninger fra både Rambergfamilien og Christiansenfamilien.

Leif Kåre med bakeren og hans kone

CORNER CLUB på Etterstad

Holdt til i blokk 18. Det var en ungdomsklubb finansiert med medlemskontingent og frivillighet. Det var vel ikke noe som het offentlig støtte på den tida i 1956. Lasse Tomter var trommis, Øyvind Hagen med sin Hagstrøm Perfect-gitar. Kjell med trekkspill. Innfelt er Anne Teppens medlemskort.

Bildene har vi fått fra Synnøve Hagen og Øyvind Hagen. Noen som kjenner seg igjen?

ÅRSMØTE MANDAG 19. MARS 2007.

Björg Staal

sekretær

Årsmøtet ble holdt i Bydelshuset med 30 medlemmer til stede.

Even Haugseth ønsket velkommen, innkallingen ble godkjent og som møteleder og sekretær ble Even Haugseth og Björg Staal valgt.

Til behandling forelå:

- Beretning for 2006.
- Regnskap for 2006
- Budsjett for 2007
- Kontingent for 2008.
- Valg av styret, revisor og valgkomité.

Pkt. 1. Beretning for 2006. Sekretæren leste beretningen, som ble tatt til etterretning med et par merknader som rettes opp i originalmanuset.

Pkt.2 Regnskap for 2006. Kasserer Bjørn Granlund gjennomgikk regnskapet. Det ble stilt spørsmål om styret hadde prosjekter for bruken av historielaget store egenkapital. Det prosjektet som er i arbeid er utgivelsen av ei bok om Vålerengas dikter, "Kyter'n" – Wilhelm Holtberg Hansen. Det ble spurt om det blir aktuelt å trykke opp bydelboka vår, men det er det ingen planer om. Det som kunne være aktuelt er å lage ei billedbok – vi har materiell nok. Det kom forslag om å benytte kirkens menighetssal til medlemsmøter, den er større og mer bekvem å bruke enn Seniorsenteret. Styret vil drøfte spørsmålet senere.

Revisor Per Haugen var forhindret fra å møte, men hadde skrevet en revisjonsberetning som ble lest av Even Haugseth. Revisor uttalte at regnskapet var ført etter god regnskapsskikk, og at styret disponerte lagets midler på en god måte og anbefalte årsmøtet å vedta regnskapet.

Vedtak: Regnskap for 2006 ble enstemmig godkjent.

Pkt. 3. Budsjett 2007. Det framlagte budsjettet var satt opp med et antatt underskudd på

kr. 14.000.-. Flere av de frammøtte framholdt at det virket defensivt og at det burde rettes opp.

Berit Knudsen foreslo følgende: Underskuddet på kr. 14.000.- strykes og erstattes med posten

Andre inntekter kr. 19.000.-.

Vedtak: Budsjettet for 2007 ble enstemmig vedtatt med den foreslåtte endringen.

Pkt.4. Ingen endring i den nåværende kontingenten på kr. 150.- pr.år for alle medlemmer.

Pkt. 5. Valg. Leif Tovik la fram valgkomitèens forslag til valg av styre og revisor.

Gjenvalg av styret: Even Haugseth, leder, Knut Roar Westbye, nestleder, Bjørn Granlund, kasserer, Björg Staal, sekretær, Bjørn Arild Gjerdalen, styremedlem. Varamedlemmer: Unni Granlund – gjenvalg, Grete Mosbakk, ny, Grethe Sandmoen, ny.

Det foreslås gjenvalg av revisor Per Haugen.

Vedtak: Alle valg ble enstemmig vedtatt.

Styrets foreslår gjenvalg av den sittende valgkomitèen for 2008: Leif Tovik, Kari Johannessen og Eva Boretti. Enstemmig godkjent.

Marion Juliussen gikk av som varamedlem i styret etter 1 år. Hun var ikke til stede, men vil få overrakt en blomsterbukett.

Even Haugseth takket for ny tillit til styret og avsluttet årsmøte med å invitere på gratis kaffe og vafler. Laila Christiansen har igjen overtatt redigeringen av hjemmesida vår. Hun presenterte den for møtedeltakerne.

Vålerenga Historielag

RESULTATREGNSKAP 2006

Inntekter:

Kontingent	54800,00
Salg	80960,00
Firmasalg av kalendere	20175,00
Salg av bilder	1000,00

Andre inntekter	23632,16
Renter/avkastning	3937,94

Utgifter:

Leie	18500,00
Drift	15777,50
Kontor/trykksaker	13444,00
Porto	29075,00
Bilder m.v	1363,50
Kalenderproduksjon	33500,00
Mer Gammelt enn Nytt	8300,00
Kjøp av fotoutstyr m.v	8317,75
Kjøp for videresalg	20840,00

Andre kostnader 500,00

184505,10 149617,75

Resultat:

Inntekter	184505,10	
Utgifter		149617,75
Overskudd		34887,35
	184505,10	184505,10

Kapital:

Kasse	672,50
Postbanken	147976,88
Rentespar	166148,28
	314797,66

Balanse:

Gjeld	0,00
	314797,66

Eiendeler:

Billedmateriell	40000,00
Bøker/antikvarisk materiell	6000,00
Fotoutstyr	8000,00
Varer for salg	5000,00
Andre eiendeler	25000,00
	84000,00

84000,00	Egenkapital	398797,66
398797,66		398797,66

Vålerenga, 21. februar 2006.

Bjørn Granlund

kasserer

Vålerenga Historielag

Budsjett 2007

Inntekter

Medl. Kont	50000,00
Salg av kalendere	20000,00
Salg av bilder	1000,00
Annet salg	50000,00
Andre inntekter	19000,00

Utgifter

Leie	20000,00
Drift	15000,00
Kalender	35000,00
Mer gamelt enn nytt	10000,00
Porto	30000,00
Bilder, bøker, mv.	5000,00
Kontor/trykksaker	20000,00
Kjøp for videresalg	5000,00

Kr 140000,00 Kr 140000,00

Vålerenga historielag på nett.

Home
Aktuelt
Vi etterlyser!
Om foreningen
Butikken vår
Gatelangs

Mer gammelt enn nytt
Hekta på Slekta
Kontakt oss!

Velkommen til Vålerenga Historielag!

Vålerenga Hovedgård
Maleri, ukjent kunstner, privat eie.

På våre sider vil vi presentere foreningens arbeid, bydelens historie, og folkene vi møter når vi jobber med foreningen og historien.

Se vår gjestebok
[Skriv en hilsen i vår gjestebok](#)

Våre hjemmesider har blitt besøkt av:

001100
flying schools melbourne Counter

Oppdateringer

Denne siden ble oppdatert 22.03.07 klokken 20:05
Kommentarer og innspill til sidene sendes
webmaster@valerenga.org

Her er kopi av hjemmesiden vår på Internet.

Det er bare å bruke adressen:

www.valerenga.org

Det er en opplevelse og en vandring i tid å besøke nettstedet.

Skrevet av Liv Hellsaa

Dette er fortsettelse av fortellingen Østkantunger som er gjengitt i Vålerenga Bydel med sjel

Noahs ark var ingenting mot det dyrelivet som etter hvert ble i gata. Omtrent alle hadde husdyr i en eller annen form. Anna hadde 5 høner på kjøkkenet. De valgte seg en hylle over utslagsvasken og eggene ble verpet i en gammel brødboks på kjøkkenbenken.

I gården der Anna bodde var det også stall for flere hester. Der var det 3 hester, ei ku og ei geit – alle var hele ungeflokkens kjæledegger. Å få lov til å gå tur med geita ned til Jordal der den kunne beite, var noe av det morsomste vi kunne gjøre. Av og til kunne det være tre fire unger som leide kaniner i bånd, to tre som fulgte geita samt en stor svart hund – alle ruslet nedover Strømsveien mot Jordal. Da var det mange mennesker som stoppet opp og så på opptoget. Ikke var vi helt rene da vi gikk, og verre så vi ut da vi kom hjem! Vi luktet geit alle sammen for vi krøp over og under den, den var med i leken – ja til og med når vi plukket tomflasker. Den spiste alt den fant – fra gamle luer til papir.

I tredje etasje i et av husene i gata var det en grisunge som het Smilet. Han fikk bo i finstua blant plysj og blondgardiner. Skal si vi plukka mye løvetann og nestle til den, men grisen vokste den og ingen kunne slakte Smilet. De eneste som vel kunne det, var de som bodde i etasjen under. Der begynte det omsider å bli skjolder i taket på grunn av Smilets manglende muligheter for å kunne komme på do! Han gikk på avisapir som ble byttet av og til, men det var visst ikke godt nok til å hindre gjennomslag til etasjen under. Luft fikk han gjennom et åpent vindu og ofte så vi grisen stå med forbeina på vinduskarmen der den lente seg ut. Var det for å få tilstrekkelig med luft eller bare for å se hva som foregikk tre etasjer lenger ned?

Vi hadde ei ku i gården vår, og vi søsken syntes vi hadde del i kua Rosa. En og annen gang kom den ut i gården og da måtte en passe på at det ikke hang noe klesvask på snora. Tidligere hadde den nappet til seg Hansens lange underbukser og et laken og før det ble oppdaget hadde den nesten spist det hele opp.

Rosa ble også foret med cellulose og hvordan hun kunne leve på papir lurte vi lenge på. Elin og jeg satt på trappa og prøvde å spise avisapir vi hadde bløtt opp i vann, men vi var vel ikke sultne nok – etter et par munnfuller ga vi opp!

Kaniner hadde de fleste anskaffet etter hvert – det ble mat og skinn! Vi ungene fikk skinnluer og muffe til å putte fingerne i for å holde varmen vinterstid. Jeg hadde også ei muffe som jeg hadde fått av en dame, men jeg ble aldri fortrolig med den. Jeg kunne jo ikke få brukt hendene med muffa på! Som oftest måtte jeg se etter Per eller Gerd og det var svært vanskelig å løpe etter de ungene med hendene i ei muffe på brystet.

Smilet ble etter hvert kjempediger og hadde vanskelig får å gå. Det ble litt av et problem å få grisen ned alle trappene før slakting, så det måtte skje oppe i leiligheten!

Det opplevde vi heldigvis ikke, det var sommerferie og de fleste av oss var spredd for alle vinde, enten hos slektninger på landet eller en kommunal feriekoloni.

Feriekoloni for barn skulle være så bra, men jeg har ikke så gode minner fra de tre forskjellige jeg var på.

Ut på landet til sol og luft, god mat og søvn!

Etter en pinlig uttagning fordi du var av ubemidlede foreldre som det het, og fordi jeg var tynn og blek, så SKULLE jeg på landet.

Forventningene var nok altfor store første gang jeg skulle reise med tog til Hadeland. Bare det å reise med tog var jo spennende. Omsider kom reisedagen, og der sto vi på Østbanen med store merkelapper på brystet – hvem vi var og hvor vi skulle. Dessuten en merkelapp på en lånt, grønn pappkoffert som inneholdt lappet og stoppet undertøy, nattøy og en bluse som var for liten..

Vissheten om at jeg ikke hadde med det som tøylista krevet at vi skulle ha med som minimum, gjorde meg helt kvalm hele togreisen. Det gjorde ikke saken bedre at damen som skulle være vår 'tante' i 3 uker uttrykte som forundring hvorfor jeg

kom alene og uten følge til Østbanen og om jeg trodde det skulle regne på toget ettersom jeg hadde slagstøvler på meg!

Det var ikke så enkelt å fortelle at søsteren min måtte låne skoene mine. Vi fikk ikke reparert Gerds sko fordi skomakeren som var jøde, hadde tyskerne hentet. Gerd skulle på Glitre Sanatorium – hun hadde skygge på lungene og det var visstnok farlig. Derfor måtte hun ha mine sko!

Da vi gikk av toget måtte vi gå to og to i bredden i flere timer – syntes jeg den gang – til vi omsider kom frem.

Hun jeg gikk ved siden av ble jeg uvenner med det samme på grunn av slagstøvlene jeg gikk med.

Hele feriekolonien var for meg en mindre morsom tid. Det begynte med en undersøkelse om vi hadde lus, dernest veiing og måltaking av høyde. Jeg var altfor lett i forhold til høyden – og så hadde jeg en søster med skygge på lungene – så jeg skulle sove på den lille sal. Den lille sal lå for seg selv og adskilt fra den store med en korridor. Åtte jenter med meg skulle sove der og vi hadde vært heldige – der var det ordentlige madrasser! De andre hadde halmmadrasser som de stoppet høy i på loven.

Det var første gang jeg hadde en hel seng for meg selv. Tenk å ligge i en seng alene og kunne strekke seg, bøye seg, sitte og ligge på magen, ligge som jeg selv ville! Det var synd jeg sov så dårlig, senga ble for stor og truende så jeg krøp opp til en av de andre jentene som lengtet hjem og ikke var helt bra. Hun hadde feber og klødde på ryggen.

Etter en uke eller to var vi begge syke, hun andre mest, så det kom en lege og deretter sykebil som kjørte oss tilbake til Oslo. Vi hadde skarlagensfeber!

I seks uker var jeg på Ullevål Sykehus. Husker ikke så meget fra den tiden, men det var en glassveranda utenfor der tante kunne komme på besøk mens jeg måtte oppholde meg innenfor glassveggen. DET har prentet seg inn i hukommelsen.

En sommer var Elin hos bestemor, Per var hos en annen familie i ferien og derved var mamma alene. Kanskje for første gang i sitt liv! Pappa hørte vi ingenting i fra, ei heller sendte han noen penger hjem så mamma fortsatte å arbeide.

Den sommeren fikk mamma en kjæreste.

”Mora di’ er jammen frekk”.

”Vet du ikke at hun ligger og dasker med de unge frontkjemperen i gata?”

”Har dere ikke ører og øyer så dere kan følge med hva som skjer?”

”Dere må da ha sett at han snørrvalpen går inn og ut hos dere – lusker seg inn om kvelden og ut om morgenen med sokker og skjorte i handa!”

Fru Hansen pratet i vei helt døv for en jentunge som prøvet å fortelle at hun, mamma altså, fikk massasje av snørrvalpen som hun kalte ham.

Der jeg sto nede i vaskekjelleren og skylte tøy følte jeg en slik fortvilelse, sinne og skam over fru Hansens ordflom.

Men jeg måtte jo forsvare mamma – eller rettere sagt – hjemmet vårt!

”Jeg vet hun har vondt i ryggen”, sa jeg.

”Hun ligger for mye på ryggen, og det gjør hun enten dere er inne eller ute. Arvid skal få høre, tro ikke noe annet”, svarte fru Hansen.

Kjære Gud, la fru Hansen bli stum eller slipp en bombe. Jeg tenkte på bråk, leven og slåsskamp.

Fru Hansen bøyd seg og tittet på klesvasken.

”Nå ja, vaske tøy det kan mora di”.

Så snudde hun seg og i det hun gikk sa hun:

”Forresten kan du gå til butikken for meg. Jeg skal se etter broren din”.

Per satt i en tom trestamp og lekte med noen tomme trådsneller. Jeg visste godt hvorfor jeg skulle gå i butikken for henne. Da kunne hun nemlig gå og titte og snuse i våre ting inne i leiligheten. Det samme gjorde hun en gang Elin måtte være ærendspike, og den julingen Elin fikk av mamma fordi fru Hansen hadde stått og snust i våre ting i skap, skuffer, krukker og skrin, ville jeg nødig oppleve. Takk og pris. Vår Herre hørte min bønn.

Det ble flyalarm slik at Per og jeg ble i vaskekjelleren der vi raskt fikk selskap av flere. Bombesikker var nok ikke vaskekjelleren, heller ikke sikker for splinter fra bomber – døra var jo aldri lukket! De fleste voksne sto i døråpningen og så opp mot himmelen. De diskuterte de ulike flytypene – hvor de skulle, hvor mange som dro forbi og hvor mange som kom tilbake. Jeg kan ikke huske at vi var noe særlig redde, men spennende var det og stemningen kunne være noe fortettet og alle var lavmælte. Nærmest hviskende var samtalen om det var noen som pratet i det hele tatt.

Den kommende natten lå Elin og jeg på madrassen vår og prøvde å holde oss våkne for nå skulle vi se og høre om mamma fikk besøk. Mamma var svært så blid om kvelden før vi ungene måtte legge oss. Vi fikk te av tørket blåbær og brødsiver med tykk, mørk sirup på. Når mamma var blid og glad hendte det at vi fikk et tykt lag sirup på slik at det rant over brødskiva og ned på asjetten. Etter at brødskiva var spist, kunne vi duppe pekefingeren i sirupen og slikke den i oss, sakte og lenge. DEN kosestunden måtte drøyes lenge! Man var nesten i paradiset!

Det var vanskelig å holde seg våken og ettersom tiden gikk, ble øynene så tunge – det virket som det var sand under øyelokkene – det var varmt og lunt under teppet, så Elin og jeg sovnet.

Jeg drømte at jeg var hos baker'n og sto og så på at han eltet brøddeig.

Klask, klask sa det i brøddeigen.

Så med ett våknet jeg.

Trodde fremdeles at baker'n var på kjøkkenet og jobbet så jeg vekket Elin. Der vi lå og lyttet – klaskelydene vi hørte kom ikke fra kjøkkenet men fra senga til mamma!

Det var to meget nysgjerrige jentunger som tittet opp mellom sengebena som slett ikke sto stille. Senga hoppet opp og ned, vi begynte å knise og dermed ble vi oppdaget.

”Faens unger, legg dere!”

”Vi må tisse”.

”Kom dere ut og tiss litt kvikt!”

Ut sprang Elin og jeg men vi skulle ikke tisse. Vi måtte bare se hvem som lå i mammas seng. Derfor sto vi ute, gjemt bek gangdøra da vi fikk se en kar gå opp til etasjen over.

Fru Hansen hadde rett.

Vi var ganske redde da vi gikk inn for å legge oss.

Vi forsto vi hadde opplevet noe som vi verken skulle sett eller hørt. Mammas stemme var lavmælt og iskald da hun ba oss gå stille til sengs og ikke vekke de andre søsknene våre.

Tror det var bedre å få juling enn den kalde følelsesløse stemmen som snakket til oss.

Vi ble i hvert fall mer redd mamma da!

Kjæresten til mamma som vi nå visste hvem var og hva han het, ble baker'n for meg resten av barndommen!

Rotteplagen i gården var stor så det var umulig å gå på do uten å måtte sparke i doveggen før vi satte oss ned. Rottene sprang frem og tilbake helt uredde for dyr og mennesker. Svært få gikk iden vanlige rottefella, så det ble nærmest en sport å finne på den mest fantasifulle fangstmetoden – og dermed ble det en konkurranse mellom gårdene hvem og hvilken gård som kunne vise frem flest døde rotter. Alle knep og fremgangsmåter var tillatt.

Jeg husker spesielt en lørdag det var full rottekrig i gata og vi ungene sprang fra gård til gård med melding om hvor mange rotter var tatt der og der.

I vår gård satt Kristian i 2. etasje og skjøt med sprettert og kramper. I nr. 7 hadde fetteren vår en rambue som han brukte med stor treffsikkerhet.

Det var nr. 7 som vant i rottekrigen den lørdagen, men neste gang ville nok nr. 8 vinne for nå var en sindig felle under arbeide i stallen – ja, vi levde i håpet om seier neste gang!

Nesten hver søndag var jeg med fru Bull til Vålerengen kirke. Jeg fikk 10 øre hver gang jeg fulgte med, men måtte gi 10-øringen i kollekt.

Likevel, var det koselig å følge med fru Bull.

Liten, tykk og rund, med vonde føtter, så vi brukte lang tid opp til kirken. Vi pratet aldri sammen, men det var en viss trygghet og varme fra henne – og så hadde hun en sort plysjkåpe.

Det var deilig å sitte ved siden av henne i kirken og kunne jeg få lurt meg til å klappe kåpa, var det som å stryke og klappe 100 myke kattunger!

Og så luktete hun bestandig en blanding av såpe og krydde!

Bulla ble hun kalt og var søster til kjøpmannen på hjørnet.

Det var hun som hadde regnskapet for butikken. Dermed visste hun hvem som hadde gjeld der, så det var derfor jeg fikk beskjed hjemme at jeg pent måtte følge Bulla til kirken.

Jeg bar gjerne paraplyen eller stokken hennes. Kirketurene med Bulla gjorde jeg med glede – men det sa jeg aldri til mamma. Hun hadde alltid en egen evne til å ta all glede fra oss!

Matmangelen begynte å bli merkbar, mer og mer. Kålrot stekt i tran ble derfor ofte middagsmaten

hos oss. Vi ungene spiste omtrent alt vi fikk, men gulpet tran nesten uavlatelig.

Det hendte at vi var heldige og fikk kjøpt tørrfisk og da ble det helst anskaffet flere fisker, noen svære, digre flate flak.

Vi ungene grøsset når fisken kom til gårds fordi vi visste hvilken jobb det var før fisken kunne spises.

Vondt smakte det også!

Først var det klesvask.

Tøyet ble kokt i bryggepannen og det ble fyrte med bjerkeved under pannen. Den asken som ble igjen etter klesvasken, kokte naboen og mamma lut av. Først ble fisken lagt i rent vann, deretter lutet vann. Hvor lenge husker jeg ikke, men det å skifte vann hver eneste dag når lutinga var over – det husker jeg svært godt.

Fisken ble større og større for hver dag, tyngre etter hvert som den økte i omfang og iskaldt var vannet vi skiftet i trebutten i kjelleren.

Lutefisk i alle kar – og vi gruete oss for nå ble det lutefisk hver dag så lenge fisken varte.

Stakkars oss hvis vi ikke spiste den maten vi fikk servert. Erindringene om fiskebein og fiskeskinnsom virket som lim på fingrene, den skjelvende massen som ble dynget ned på tallerkenen, sitter prentet inn i bevissthetsmin.

Jeg syntes kålrota stekt i tran var bedre!

Margarin var en mangelvare, derfor ble det drøyet på den måten at først ble det laget hvit saus og i denne ble margarinene vi hadde, rørt inn. Massen smørte vi på brødet, men å bruke den som stekefett kunne vi naturligvis ikke!

Oppe i Strømsveien var det en melkebutikk.

Melkebutikken til a'Gunda.

Der kunne vi kjøpe melk i spann eller flasker. Melkeflaskene var store og tykke på midten og vanskelige å bære så vi brukte melkespann – ett for nysilt og ett for skummet melk. To liter til sammen for oss fire unger og to voksne.

Det var rasjonen.

Brød fikk vi kjøpe tre stykker i uka og da

måtte vi ha med rasjoneringskort hvor det ble klippet av ett merke som var merket med 1 brød.

En gang var Per, Elin og jeg hos Gunda for å kjøpe vår melk- og brødrasjon. Vi orket ikke å vente med å spise til vi kom hjem. Dermed satte vi oss på en trapp – først bare luktet vi på brødet. Sendte det frem og tilbake mellom oss.

Nydelig!

Med nesa helt inntil brødet nøt vi lukten av det ferske bakverket. At det var både tungt og deigget gjorde ingenting. Det kjentes så godt å klappe på det – og så var det som om brødet sa: ”Smak på meg”. Og det gjorde vi!

Først bare litt, grov inni brødet og tok ut en liten kule mellom fingrene – og så – inn i munnen.

Så godt!

Vi visste ikke ordet av det før vi hadde spist opp hele innmaten. Det var bare skorpen rundt igjen!

Etter en slurk av melkespannet gikk vi hjem vel vitende at nå ville mamma bli sint.

Vi sendte Per først inn døra med det tomme brødet.

”Hva, har dere spist opp all innmaten”, sa mamma.

”Nei”, sa Per ”det var slik”.

Han så på mamma med uskyldig, blått blikk.

”Tror du jeg er dum”, sa mamma.

”Ja, lite grann”, sa Per.

Mamma smeltet for Per så det ble ingen kjeft å få. Likevel gikk det et par dager før vi fikk mer brød. Hele den første natten prompa og fes vi til gangs. Vinduet måtte opp – fluene kom inn men lukta forsvant ut.

”Takke meg til lukten av uvaskede ullstrømper i stedet for lukt av for mye dårlig brød”, sa mamma.

Dagen derpå satt vi og så på Gerd som koste seg med brødskiver. Vi tellet munnfullene og svelget med henne – men å få noe der – å nei! Vi hadde spist vår rasjon for flere dager.

Sommeren var over og det gikk mot høst – og med høsten begynte skolen igjen.

Å, hvor jeg hatet skolen.

Klassekameratene var leie til å erte.

”Liv, det lukter piss av deg”.

Hvilket var nok riktig for det var ikke så ofte vi fikk skiftet undertøy, og med Per på fanget eller armen som jeg ofte hadde, var jeg vel ikke helt luktfri. Per

var ikke helt tørr bestandig!

Ofte gikk det surr i hvor vi skulle ha skole.

En dag var det på gamlehjemmet, en dag i sakristiet i kirken, en annen dag på daghjemmet eller et sted privat.

Jeg var ganske sløv og trett på skolen så derfor hørte jeg vel ikke helt etter hva frøken sa. Så etter å ha gått hele runden for å finne klassen, dukket jeg omsider opp – altfor sent ute. Da var frøken sur og spydig, klassekameratene flirte ekkelt.

Det var ikke alltid så enkelt å forklare at jeg hadde ansvar for mindre søsken og at en selv lå på en madrass på gulvet som man delte med to søstre hvorav den ene sov så dårlig.

Etter å ha matet, vasket og passet søsken ville jeg heller ut å leke i stedet for å gjøre lekser.

Men jeg hadde en venn, en gutt fra nabogata.

Han het Øyvind og nesten daglig kom han hjem til meg etter skoletid. Da fikk jeg ofte skrive av hans lekser ute i gården – på lokket til søppelkassen. De gangene han kom innom om morgenen var dagen reddet. Da skrev jeg av hans hjemmelekser og så pugget vi det vi hadde i muntlig på veien til skolen. For imidlertid å unngå å bli kalt for kjærester, gikk vi hver for oss den siste del av skoleveien. Å bli kalt for kjærestepar var nesten verre enn å bli ertet for at en luktet piss.

Øyvind hadde sykkel og han var min første barneforelskelse. Han hadde rødt hår, bestandig forkjølet og svært snørrete. Men han hadde sykkel og av ham lærte jeg å sykle på hans guttesykkel. Det var en deilig følelse da jeg omsider lærte meg å beherske den. Følte nesten at jeg svevet, det kilte i magen, hjertet slo hurtigere og kinnene ble røde og varme. En følelse av frihet jeg ikke kan beskrive.

Men, så skjedde det en dag at jeg ødela Øyvinds sykkel ved å kjøre rett inn i den parkerte bilen til Holm. Dermed, adjø til vennskapet med Øyvind og syklingen!

Holm ble rasende fordi det ble en bulk i bilens skjerm. Øyvinds mor nektet ham mer omgang med meg som ikke kunne behandle en arvesykkel bedre. Øyvind hadde nemlig arvet sykkel fra en onkel og da den nærmest var å betrakte som en museumsgjenstand, gjorde den enda mer verdifull.

Lenge savnet jeg Øyvind – men aller mest hans sykkel!

BRANNER PÅ VÅLERENGA

Anne Teppen

Det var en lørdag i august 1958. Trikken, Bærumsbanen, med avgang 11.47 fra Bøler stasjon var på vei ned Strømsveien mot sentrum, full av folk som skulle til byen. Trikkevognen med tilhenger var av typen "Gullfisk" som det ble bygget tyve stykker av på Strømmens Verksted i 1938.

Rett utenfor Totengata 1 og 2 begynner marerittet. "På et par minutter var tilhengeren på vognsettet et brennende flammehav etter en kraftig eksplosjon, antagelig i en elektrisk installasjon, og tre kvinner og en ung gutt ble liggende igjen forbrent til det ugjenkjennelige foran en uåpnet dør, mens andre på vognen dels kom seg ut av midtdøren, dels trukket blødende og forbrente ut gjennom istykerslåtteruter," leser vi i Morgenbladet. Halvparten av de 50-60 passasjerene på vognen måtte kjøres til legevakten og derfra til sykehus med til dels store skader. Pasientene ble sendt både til Ullevål-, Lovisenberg- og Aker sykehus. De omkomne var en elleve år gammel gutt og tre kvinner på henholdsvis 46, 62 og 68 år. Et femte offer for ulykken var en 50 år gammel kvinne som døde på Aker sykehus av de alvorlige skadene hun ble påført.

Følgende er å lese i Morgenbladet:

"Øyenvidneskildringer forteller om katastrofen:

Fru Jenken Gulbrandsen, Lensmann Hiorths Allè 6 sier: Jeg merket det begynte å frese på gulvet under setene forrest i vognen. Like etter slo røk og flammer opp i et smell, og det ble fullstendig panikk. Folk skrek og jamret, mens det ble tett med røk. Folk utenfra forsøkte å knuse rutene. Jeg kom bort til døren, men klarte ikke å få den opp. Jeg tok i det jeg orket og fikk så vidt døren på gløtt så jeg fikk frisk luft. Dette gav meg nye krefter og jeg fikk døren opp og jeg falt ned på gaten uskadet.

Konduktøren på ulykkesvognen ligger såret på sykehuset og kan ikke fortelle om hva som skjedde, men de to andre av betjeningen på vognsettet, konduktør Georg Krag, Randers i Danmark og vognføreren, Odd Vee har gitt Morgenbladet korte be-

retninger: Krag grep et pensejern, hoppet ut og begynte å slå løs på rutene i den brennende tilhengeren. Han husker ikke hvor mange som kom seg ut, han fortsatte bare å slå med jernet. Det var ikke mer enn min plikt, sier Krag beskjedent. Han er gift med en norsk dame og har vært bosatt i Norge i fem år. Han tillegger: "Jeg håper at jeg aldri igjen skal bli vidne til at mennesker brenner levende opp uten at jeg kan gjøre noe for dem."

En blek og rystet vognfører, Odd Vee sa rett ut: "Vi var paralyisert da vi skjønte hva som skjedde. Jeg satt og styrte, plutselig sa alarmsignalet tut, tut, noen lange ul, og jeg stoppet så fort jeg kunne. Det var ikke stort vi kunne gjøre." Men andre kan bekrefte at Vee gjorde en stor innsats under farefulle forhold. Han klatret opp på taket av den brennende tilhengeren og dro ned ledningen og kuttet strømtilførselen. En farlig innsats i det våte været.

Et to etasjers trehus på hjørnet ble sterkt skadet under eksplosjonen som skjedde kloss innpå den gamle bygningen. Hele siden ut mot Strømsveien ble sort av flammene, men brannvesenet klarte å hindre en enda større katastrofe i den gamle bebyggelsen."

Videre i reportasjen blir det stilt spørsmål om hvordan dette kunne skje. Hva var årsaken? Hvorfor brant alt så fort og eksplosivt? Hvorfor ble det så sterk røykutvikling? Og verst av alt:

Hvorfor fikk ikke ofrene dørene opp slik at de kunne komme i sikkerhet?

Sikkert er det at det som gjorde denne trikkebrannen til en så stor tragedie var at det ikke lyktes å åpne den forreste døren i ulykkesvognen. De fire forkullede omkomne lå like inntil denne døren på høyre side.

Brannvesenet var på stedet bare tre minutter etter at brannen ble meldt, men da sto trikken allerede i full fyr. "Og aldri så store mengder vann ville ikke ha hjulpet," sier brannsjefen. "Det hele skjedde på ett minutt eller to."

Ordfører Rolf Stranger holdt en tale på NRK lørdag kveld der han snakket om ulykken.

Han avslutter talen slik: "I denne stund går hele befolkningens tanker til dem som har mistet sine kjære og til dem som ligger på sykehusene. Jeg vil gjerne få gi uttrykk for Oslo bys befolknings deltakelse og sympati. Jeg bringer de som er rammet en varm hilsen med forsikring om at det vi kan gjøre for å hjelpe og lindre, vil bli gjort."

Der det er sitert direkte fra avisartiklene har jeg skrevet ordene sånn som de sto på trykk da de ble skrevet.

Historielagets avisklipp fra branner finner du i en stor sort portefølje som alltid blir lagt ut på fotoutstillingene.

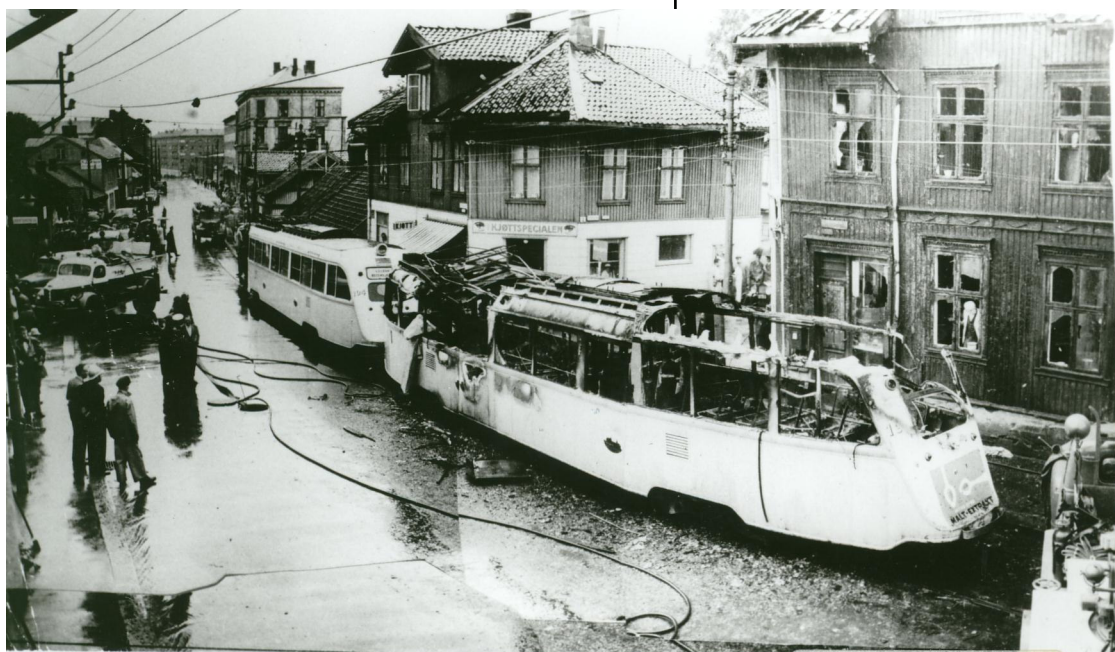

Foto fra ulykkesstedet ved inngangen til Totengata

Årgang 10 nr. 1 - 2007

Et organ for
Vålerenga Historielag

Vålerenga Historielag

Hedmarksgata 2

0658 Oslo

Vålerenga Historielag på internett:

E-mail: epost@valerenga.org

hjemmeside: <http://www.valerenga.org>

Bankkonto: 0530 04 78222

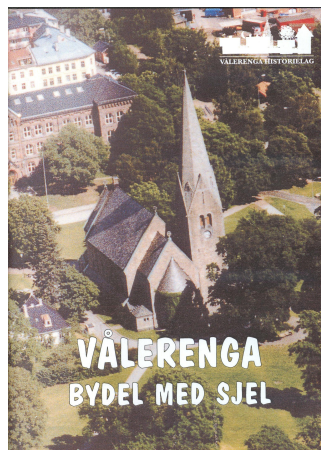
"Fra Sotahjørnet til Bohemen og Historielagets flotte kalender for 2007 er selvsagt å få kjøpt. Direkte hos Vålerenga Historielag. Kalender hos Kafe Eno og i bokhandelen på Fyrstikktorget og Tøyensenteret!

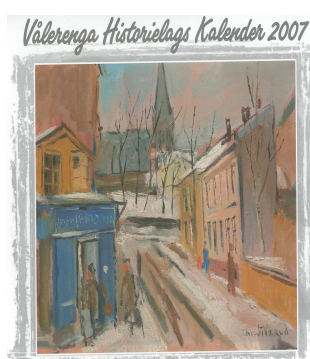
Kr 250,-

UTSOLGT

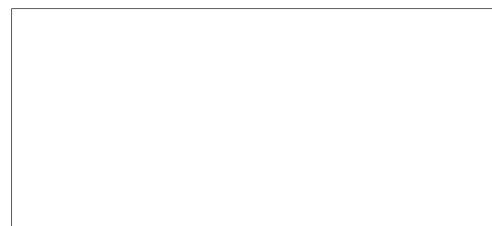

DVD kr 150,-

Kalender kr 70,-

Vi ønsker stadig stoff og historier til medlemsbladet vårt. Se hva som ligger i skuffer og skap.

Leder: Even Haugseth
Nestleder: Knut Roar Westbye
Kasserer: Bjørn Granlund
Sekretær: Bjørg Staal
Styremedlem: Bjørn Arild Gjerdalen
Varamedlem: Unni Granlund
Varamedlem: Grete Mosbakk
Varamedlem: Grethe Sandmoen

Arbeidsgrupper i historielaget:

Utgivelse av bildekalender:

Kontakt: Even Haugseth tlf. 22 57 01 66

Fotogruppe – fotografering, innsamling og avfotografering av bilder:

Kontakt: Bjørn Granlund tlf. 22 68 34 05

Idrettsgruppe – om bydelens idrettsmiljø

Kontakt: Bjørn Arild Gjerdalen tlf 90 91 92 50

Intervjugruppe – intervjuer interessante mennesker

Kontakt: Bjørg Staal tlf. 22 61 40 33

Medlemsavisa vår

Kontakt: Knut Roar Westbye tlf 22174884, mob 90831966

Epost: kroarb@online.no

Møtekalenderen 2007

Møter

23. april kl 19 medl.møte Seniorsenteret

4. juni bydelsvandring

Notér tid og sted nå!